

3rC

Pseudònim: Sol

Per tu, mare:

Semblava mentida que això estigués succeint de debò, el poble estava tot banyat de blanc, havia nevat amb força aquella nit de finals de desembre, d'aquelles que s'ensuma l'esperit nadalenc i familiar, però no per a tothom era així...

Era el primer cop que veia nevar al poble, ja havia vist abans la neu, quan anàvem a esquiar tota la família, la meva mare sempre ens hi portava, li encantava i el pare veient com n'era d'ella de feliç, encara ell, ho era més.

Però ara tot era diferent, la mare havia mort gairebé feia vuit mesos i des de llavors a casa només s'hi respirava tristesa i soledat. El pare havia guardat tot allò que ens recordés a ella, des de fotografies, objectes, la seva roba,... Fins i tot, els records i els moments que emmagatzemava en la meva ment, a poc a poc, s'anaven dispersant. Ell creia que en amagar-ho, el dolor desapareixeria, però del que no se'n adonava era de que aquest cada vegada era més gran.

La mare desprenia felicitat i ho feia tot més fàcil, dedicava sempre temps als seus i mai es rendia. Era molt forta, sempre se'n sortia de qualsevol adversitat amb un somriure, però la última batalla que li va tocar jugar, el càncer la va vèncer.

Allò va suposar un abans i un després en les nostres vides, però la mare abans d'aclucar els ulls i deixar anar l'últim sospir abans de desaparèixer, es va girar a nosaltres i ens va dir que tot i que, ella ja no hi fos volia que siguéssim feliços.

Recordo aquelles paraules com si fos ahir, recordant la meva mare, la dona que m'havia donat la vida feia res i m'ensenyava dia rere dia, ara em deixava anar, em mostrava un nou món on hauria d'aprendre a volar jo sola, on una realitat diferent a l'anterior m'esperava però a la que jo no m'hi volia enfrontar.

Ara, després d'aquell dolorós moment del que mai em podré oblidar, tot se'm feia molt difícil, sentia que a poc a poc anava perdent l'essència de la meva mare, sabia

que sempre ella era amb mi i em protegia, però ara tenia molta por. Tenia por a oblidar-la, a oblidar la seva veu, que en recordar-la em provocava calfreds que recorrien cada part del meu cos i me'l descomponien en un segon.

Mirava per la finestra i no podia parar d'apreciar aquella meravella de paisatge, només s'apreciaven els veïns de tot el poble pels carrers acompanyats de les seves mullers, vestides amb aquells preciosos abrics llargs de pèl que tant ens agradaven a la mare i a mi. Els nens jugant, corrents i llençant-se amb trineu per els terratinents del prat. Només s'escoltaven rialles i tothom era el carrer, gaudint de tot sense cap mena de preocupació. Em feien molta enveja, perquè hagués donat el que fos per ser-hi allí també amb la mare i el pare, però sabia que això mai més podria tornar a succeir, perquè ara tot ja havia canviat.

Lavors el pare va aparèixer, em va abraçar i va comprendre a l'instant que succeïa. Per primera vegada després de tant temps, tot semblava com abans, el pare va mirar per la finestra i va quedar embadalit d'aquell gratificant paisatge.

Es va col·locar la jaqueta al temps que deia "Nena que fas encara aquí parada podent estar els dos jugant amb la neu allà fora?" Aquelles paraules em van fer la noia més feliç en aquell moment.

Vam sortir fora, vam llençar-nos amb trineu i vam riure moltíssim, però sobretot, vam ser molt feliços: *Mare com tu ho volies...*

Amb això em vaig adonar de la por que tenim a l'hora de perdre algú a qui estimem, sé que superar la mort d'algú important és complicat i requereix el seu temps. Però encara és pitjor tancar-se en un mateix. I no gaudir dels petits detalls de felicitat que també es troben en aquestes adversitats també és una gran pèrdua, perquè el temps perdut, no es recupera mai.